

blott til de Tal, der findes i Betænkningen, og som slutter sig til Forhandlinger eller Udtalelser ved tidligere Leiligheder. Det ærede Medlem søgte et Palmstraa til at redde sig i Land paa i denne Sag derved, at den Henvisning, der er gjort, iøvrigt ikke var ordret idet der i et Citat af en tidligere Forhandling er faldet et enkelt Ord ud, og saa tror det ærede Medlem, at det er Hovedsagen, og at det har saa mageløst Meget at betyde. Jeg har forklaret dette lille Ord, som virkelig ogsaa er udeladt — jeg vilde ønske, det havde staaet der — det er iøvrigt ligegyldigt i og for sig men jeg vilde dog ønske, det havde staaet der, fordi jeg ikke vil bedrøve noget Medlem, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste. Valgkreds blev meget bedrøvet over, at det ikke stod der; derfor ønsker jeg, at det havde staaet der. Jeg vil iøvrigt bemærke, at der ærligt og loyalt er henvist til en anden Betænkning, da vi ingenlunde have søgt at skjule Noget. Iøvrigt skal jeg give det ærede Medlem Ret i, at heller ikke den førnævnte Betænkning er en statutmæssig Bestemmelse. Havde det ommeldte Ord angaaet det sjællandske Jernbaneselskabs Statuter, vilde det have været ufødsigt, at Ordet „i Regelen“ var udeladt, men da det er en Udtalelse, som henviser til en anden, og da det kun antyder en Anskuelse hos Folkerepresentationen, har et Ord mer eller mindre at betyde, naar Grundtanken er fastholdt. Det gjør mig inidlerind ondt, at det ærede Medlem er saa bedrøvet over dette Tilfælde. Det ærede Medlem ansøgte dernæst Noget om, at Præsteembedernes Besættelse ogsaa var Noget, som Folkerepresentationen vilde have med at gjøre. Jeg skal ikke komme dybt ind paa Spørgsmaalet om Præsteembedernes Besættelse, men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at det ikke alene er Repræsentationen men ogsaa de mangfoldige nære og fjerne Vedkommende udenfor Repræsentationen, der længe have været i Vildere om, efter hvilke Grundsatninger overhovedet vore respektive Kultusministre besætte Embederne og forflytte Præsterne. Det er ikke Lovul underkastet, at dette er et Spørgsmaal, hvis Optagelse til Forhandling vilde møde megen Velvillie af næsten alle mulige Parter uden Hensyn til politisk Trosbekjendelse, og naar det ærede Medlem taler om Uddelingen af Præstepremien, skalde det ærede Medlem ikke tale saaledes. Man maa erindre, at man aarlig bevilger i hundredetusindvis til Formaal, som, naar han tog den politiske Maalestof for Die endog med specielt Hensyn til Personer, ikke i fjerneste Maade berettiger det ærede Medlem til at fremkomme med nogenformelst Stygge af Udtalelser, der gaa ud paa, at vi ved Bevillingen til Kunst og Videnskab tage politiske Hensyn. Dertilmod har man i den Henseende i en ganske overordentlig Grad naaet givet Administrationen frie Hænder. Det bærer Bevillingen paa alle Punkter Spor af, og i visse Tilfælde for

Formaal et sørgelige Spor. Den ærede Minister og jeg kunne, haaber jeg, ret snart blive færdige med hinanden. Den ærede Minister vilde ikke dø af Stræf, og det vil glæde mig meget, hvis han undgaar saadan Død, det var mindre heltemodigt, end han havde fortjent. Vi mødes altsaa i samme Ønske. Ministerens Stilling til Forslagene Nr. 149 og 150 forekommer mig mærkvaerdig. Naar Indenrigsministeren stiller Forslag om et Laan af 19,600 Kroner af Statskassen til tvende Havne i Nordsjælland, antager jeg at Indenrigsministeren gjør det, fordi han har levende Interesse for det Formaal, der skal fremmes, at det vil glæde ham, hvis han kan se dette Formaal fremmet, og at han altsaa efter denne sin Stilling til disse Forslag maa paastjønne, at Finansudvalget gaar ind paa hans Betragtning. Skulde det være feil, maa jeg anlægge en anden Maalestof for den ærede Minister, ikke at Almen-Interesse i Virkeligheden er hans Ledestjerne, men at den specielle Interesse derimod er det, men det vilde være en Maalestof, som, anvendt paa en Minister, vilde gjøre vedkommende Minister meget lille. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at de tvende almennyttige Forslag, som Ministeren stiller, maatte stilles i Kraft af den levende Interesse, som Ministeren har for Formanden, og naar han kan sætte dem igjennem, maa han være veltilfreds med det. Men denne Stilling har den ærede Minister ikke indtaget i dette Spørgsmaal. Naar den ærede Minister siger, at vi have udtalt noget personligt Kjendskab til dette Spørgsmaal, eller at nogen Del af Udvalget har gjort det, da er det ikke rigtigt. Vi have sluttet af de Aktstykker, der foreligge trykt i Betænkningen, at den vedkommende Amtsveinspektør maa være en meget brugbar Mand; denne Slutning kan være urigtig, men Aktstykkerne, hvorfra man har sluttet, ligge for den ærede Minister saavel som for os; altsaa ligger der intet personligt Kjendskab udtalt deri, men at Ordet synes eller sligt kunde være skrevet eller falden ud, siger Intet; det Sagte refererer sig til den Mand, hos hvem Ministeren har faaet den Beskrivelse, han her har givet. Det frengaar ligeledes af de Aktstykker, den ærede Minister har leveret, at Amtsraadet synes ved Tilskud og paa anden Maade at have vist Interesse eller Velvillie for disse Forhold. Hvor kan Ministeren da sige, at Finansudvalget kommer frem med en ganske seregen Kundskab? Vi vide det i Kraft af de Aktstykker, Ministeren har leveret, vi have deraf udtaget den Slutning, som utvivlsomt er fuldkommen rigtig, at vedkommende Amtsraad er villigt og har Interesse for disse Sager. Vi have opfordret Ministeren til ved Forhandling med Amtsraadet at søge at fikke sig, at dette vil ske, og der vil ikke være det Fjerneste til Hinder for, at Ministeren, hvis han havde været rimeligt imødekommende, vilde have faaet denne Afgjørelse